

[Erik Eriksen.]

eventuelt givet tilslutning, for det vil jo dog altid være sådan, at det er regeringen, der har både den politiske og den saglige ledelse på lovgivningens område.

Men lad mig nu tage et enkelt punkt i den højtærede statsministers tale, nemlig landbrugsproblemerne. Man lægger mærke til, at heller ikke her sagde statsministeren noget som helst konkret. Statsministeren fremhævede, hvad der jo ikke kunne forundre nogen, at han vedstod sit løfte til det, der hedder landbrugets arbejdsgiverforeninger, og føjede til, at han var klar til til sin tid at gå ind i en saglig forhandling med landbrugets hovedorganisationer. Dernæst nævnte den højtærede statsminister hjemmemarkedspriserne; det var det eneste punkt, statsministeren gik ind på. Men netop dette punkt er for mig at se måske det mindst væsentlige; det er det i hvert fald, når talen er om et regeringsinitiativ, og det er da også det punkt, landbruget i sin henvendelse nævner til allersidst. Det vil slet ikke være unaturligt, om problemet om hjemmemarkedspriserne rejstes; men det må dog være landbruget selv, der vælger, om det vil have en ordning, hvorefter dets priser skal godkendes af pris- og monopoltilsynet, eller om det vil gå ind for en fastsættelse af hjemmemarkedets priser ad lovgivningens vej. I denne forbindelse spiller jo også spørgsmålet om hjemmemarkedets aflastning af eksportmarkedet ind.

Men det er altså ikke det væsentlige, når talen er om den højtærede statsministers stilling. Det væsentlige i forbindelse med landbrugets henvendelse til regeringen er de øvrige punkter, som ikke blev nævnt af statsministeren. Hvilke øvrige punkter? De punkter, hvori man fra landbrugets side peger på nødvendigheden af for det første, at løn- og omkostningsniveauet bringes i overensstemmelse med landets eksportindtægter, for det andet, at kredit- og rentepolitikken tages op til overvejelse, og for det tredje, at den urimelige ejendomsbeskatning omlægges og nedbringes.

På disse områder burde ministeren have svaret, om han vil søge at nå frem til dette, og samtidig have anvist, ad hvilke veje regeringen vil nå det, for jeg må sige, at ikke et ord i statsministerens tale i går, ikke en linje fra hans kongresudtalelse, som han også henviste til, er overhovedet i stand til at føre til de mål, til de ønskers opfyldelse, som landbruget her har nævnt. Det var derfor, at jeg netop med henblik på disse forhold nævnte de punkter, hvor venstre vil sætte ind. Det samme gjorde man fra det konservative folkepartis side, det samme gjorde den radikale ordfører.

Der var også andet i den højtærede statsministers tale, jeg undrede mig over. Statsministeren brugte en så almindelig vending som, at hans kongresudtalelse tog sit udgangspunkt i de aktuelle økonomiske forhold, og statsministeren tilføjede, at denne udtalelse klart opstillede den hovedopgave: at udbygge industrien og håndværket herhjemme, bl. a. gennem øgede investeringer, for at hjælpe de store årgange og så fremdeles. Nu mener jeg at kunne sige, at denne kongresudtalelse i virkeligheden udmærker sig ved overhovedet ikke at sige noget konkret om den aktuelle, den nærmeste økonomiske fremtid. Når statsministeren siger det på den måde, lyder det jo umiddelbart meget godt, men når vi ser på de forskellige socialdemokratiske forslag om kapitalvindingsskat, arveskat og ophævelse af skattefradragsreglen, som jeg allerede har nævnt, må det da være helt åbenbart, at en eventuel gennemførelse heraf overhovedet ikke kan siges i nogen henseende at øge mulighederne for privat kapitaldannelse. Disse forslag fremmer lige det modsatte, og derfor er det, jeg siger, at de mål, regeringen opstiller, ingen midler anviser til at nå frem til det, der ønskes. Her vil jeg igen sige: se på resultaterne af 3½ års politik, som på én gang advarer og anklager.

Det er derfor, jeg har mindet om nødvendigheden af at søge at bringe priser og lønninger i ro i den udstrækning, det er